

EI ARMOA

TYYNENMEREN VIKINKI SELKOMUKAUTUS

BARNABY ALLEN

Ei armoa

Selkomukautus

Tyynenmeren viikinki

§§

Ei armoa

Tyynenmeren viikinki

Barnaby Allen

Suomennos ja selkomukautus
Hannele Allen

”Rohkeus on eräänlainen pelastus”
Plato, Tasavalta

Kustantaja BoD

§§

Selkomukautus ja käännös

Hannele Allen

Alkuteos:

Barnaby Allen

Pacific Viking (1. osa)

Amazon 2018

Kansi: BoD ja Allen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,

22763 Hampuri, Saksa

ISBN: **978-952-80-9432-6**

© Hannele Allen, all rights reserved

SISÄLTÖ

1.	Santelipuusaari, Fiji, 1813	7
2.	Länsi-Ruotsi – 13.12.1785	16
3.	Kohta on joului!	26
4.	Kallen jouluaatto	36
5.	Jouluvieras	51
6.	Pitkä matka kohti aamunkoittoa	60
7.	Kevätaamu rannalla	67
8.	Marjaretkellä	82
9.	Kirkossa	105
10.	Laiskottelua maatilalla	122
11.	Uddevalla: 29.7.1806	147
12.	Punnittavana	167
	 KIITOKSET AVUSTA	 182

1. SANTELIPUUSAARI, FIJI, 1813

Historia lohduttaa meitä suurten ihmisten tarinoilla.
Harvat ovat ahkeria, uskaliaita ja nerokkaita.
Vain muutamista tulee jumalia.
Jos ihmiset tekevät pahaa,
muistamme kauheudet ja torjumme heidät.
Harvoin tunnustamme,
että he kiehtovat meitä.

Ajan myötä myös kauheuksia ihaillaan.
Jotkut saavuttavat suuruuden,
vaikka eivät olekaan saaneet julkisuutta.
Heidän tekonsa unohtuvat
uusien sukupolvien myötä.
Siksi onkin tärkeää kertoa yhdestä,
joka riskeerasi kaiken
ja maksoi teoistaan häpeällä.

Na Vokai katsoo ja odottaa.
Hän odottaa läpimärkänä koko iltapäivän,
silmiä räpäyttämättä, joskin väristen.
Tyynenmeren sademyrsky piiskaa ympärillä
ja kastelee rannalla näkyvät verilöylyn jäljet.
Na Vokai istuu vihreän suojansa takana,
eikä välitä sateesta tai kauheuksista alapuolellaan.

Sadepisarat ovat suuria.
Ne eivät ole merkityksettömiä
niin kuin pohjoisissa maissa,
joita hän ei tunne.
Täällä sadepisarat ovat kuin luoteja.
Ne hakkaavat suuria lehtiä
ja repivät hänen suojapaikkaansa.
Mutta Na Vokai voi odottaa.
Hän tietää,
että sade ja verilöyly loppuvat
auringonlaskuun mennessä.
Uusi päiväkin taas valkenee.
Na Vokai tietää sen hyvin.
Täällä elämä on tätä.

Sade pieksee viidakkoa.
Puut ja matelevat olennot vapisevat sateessa.
Papukaijatkin ovat hiljaisia tällaisina hetkinä.
Sade ja huudot hukuttavat muut äänet.
Vanha iguaani istuu liikahtamatta
vihreässä turvapaikassaan.
Luonto ja luonnoton riehuvat ympärillä,
mutta suuret lehdet ja rungot suojaavat häntä.
Hän on huomaamaton,
mutta näkee silti kaiken.
Na Vokai nauttii.
Hän uskoo kaiken olevan hänen luomuksensa.
Eikä ilman syytä.

Hänen puutaan kunnioitetaan ja pelätään.
Hän on jumala,
jota palvotaan tällä saarella.
Ihmiset tuovat hänelle uhreja.
Uljaat, mustat soturit polvistuvat hänen edessään.
Myös heidän orjansa polvistuvat.
Kaikki esittävät vetoomuksia päät painuneina.
Hänelle!
Näin kaikki, mitä alueella tapahtuu,
on hänen säättämäänsä.
Hän tietää kaiken.
Hän on laupias jumala,
Na Vokai.

Na Vokain puun toisella puolella on ranta.
Nyt myrskytuuli puhaltaa sisämaahan päin,
yli muinaisen kylän.
Kylä levittäytyy ruohikkoiselle tasangolle.
Taustalla nousevat jyrkät mäet ja kalliot.
Siellä täällä näkyy olkikattoisia majoja.
Korkeammalla mäellä näkyy myös toteemitalo.
Höyryä nousee sammuneista nuotioista.

Melkein alastomat naiset ja lapset
katsovat ympärilleen.
Jotkut pojat leikkivät sateessa.
He pyörivät mudassa ja juhlivat sadetta,
niin kuin vain lapset osaavat.

Äkkiä taivas välähtää ja
ukkosen jylinä peittää kaikki muut äänet.
Lapset huutavat innostuneina
ja juoksevat äitiensä luokse.
Pelon ja ihastuksen tunne täyttää heidän mielensä.

Kylän sivussa, lähellä harmaata merta,
on korkea kalliainen ja jyrkkä mäki.
Näyttää siltä,
että sen päälle on melkein mahdoton kiivetä.
Mäen päällä on kuitenkin miehiä.
Valkoisia miehiä.

Alhaalla tasangolla on tuhansia satureita
ja heidän päälliköitään.
Satureilla on voimakkaat lihakset,
pitkät vartalot, leveät nenät ja korkeat hiuspehkot.
Oranssiksi värjätyt hiukset nousevat ylöspäin
kummallisina ja pelottavina.
Luut ja palmikot koristavat heidän päitään.
Satureilla on aseita.
On keihäitä, nuijia ja kirveitä.
Rautakirveitäkin on.

Pieni ryhmä satureita vetää valkoista miestä.
Mies on pitkä ja verinen.
Suuri joukko satureita ympärillä mylvii ja huutaa.
Kehot painautuvat kehoihin,

Ei armoa kertoo vapaasti Charlie Savagen elämästä.
Charlie Savage eli yli kaksisataa vuotta sitten Fiji-saarilla.
Hän osallistui tärkeisiin historiallisiin tapahtumiin.
Tämä kirja on ensimmäinen osa hänen tarinastansa.
Englanniksi kirja on julkaistu nimellä Pacific Viking.

9

789528

094326